

7. tanulmány

A szolgáló vezetés

Május 6., szombat délután

Jézus rátekintett a csüggedtekre, a fájó szívűekre, a reményvesztettekre és azokra, akik földi örömmel próbálták elnémítani a lélek sóvárgását. Meghívta őket, hogy nyugalmat találjanak nála. Kedvesen biztatta a küszködőket: „Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.” (Mt 11:29)

Krisztus minden emberhez intézte e szavakat. Mindegyikük megviselt, megterhelt, akár tudja, akár nem. Mindenkire nehezednek olyan terhek, amelyeket csak az Üdvözítő tud levenni róluk. A legsúlyosabb nyűg a bűntéher. Megsemmisülnénk, ha azt egyedül kellene hordanunk. De a bűntelen Lény a helyünkbe lépett, és „az Úr mindnyájunk vétkét őreá vetette” (Ésa 53:6).

Jézus hordozta bűneink terhét. E terhet leveszi fáradt vállunkról, és nyugalmat ad. A gond és fájdalom terhét is Ő hordozza. Hív, hogy adjuk át neki minden gondunkat, mert Ő szívén visel minket. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 71. old.

Krisztus kegyelme által minden rossz hajlam visszaszorítható. Ez azonban nem történhet meg lanyha és határozatlan módon, csakis céltudatos elhatározás és a mennyei minta eltökélt követése által. A szeretetet irányítsd azokra a dolgokra, amelyeket Jézus is szeretett, és tartsd vissza azoktól, amelyek nem adnak erőt a helyes lépések megtételéhez. Igyekezz elszánt lendülettel tanulni, és minden nap fejleszd jellemedet! Szilárd elhatározás kell ahhoz, hogy erődöt összeszedve azzá válj, akinek Isten látni szeretne téged.

Oda kell szentelnünk Krisztus szolgálatára az elménket és a szívünket. Isten minden porcikánkra igényt tart. Jézus követője ne hódoljon olyan élvezeteknek, és ne fogjon olyan vállalkozásba, bármilyen ártatlannak és kifogástalannak is látszanak, amelyek lelkiismeretének intő szava szerint csökkentenék buzgalmát és lelkiességét. Minden keresztyén munkálkodjon a gonoszság áradatának visszaszorításáért és fiataljaink megmentéséért azoktól a befolyásoktól, amik örök romlásukat okozhatják. Az Úr segítsen utat törni nekünk az áradattal szemben! – *Isten csodálatos kegyelme*, 327. old.

Ő kegyelem által választott minket szolgálóinak. A szolgáló: munkást jelent, olyan személyt, aki gondot visel, terhet és felelősséget hordoz. (...) Minden ember ünnepélyes munkát kell, hogy végezzen, és nem játszhat az idővel; nem játszhat a kapott előjogokkal és lehetőségekkel. Növekednie kell jellemében, képességekben, a kapott előjogok és lehetőségek mértéke szerint pedig Isten ügyének teljes jogú munkásává kell válnia. – *81. kézirat*, 1893. július 18.

Május 7., vasárnap – Vének a korai egyházban

Az apostolok munkálkodásának hatására megtérők szíve kiengesztelődött, és keresztyén szeretetben kapcsolódott össze. Korábbi előítéleteik ellenére most már teljes egyetértésben éltek egymással. Sátán nagyon jól tudta, hogy amíg ez az összhang fennáll, nincs hatalma megakadályozni az evangélium haladását. Megpróbálta ezért a tagok régebbi, különleges nézeteit saját előnyére kihasználni, hogy ellentétet szítson a gyülekezetben.

A tanítványok száma növekedett. Az ellenség felkeltette azok gyanúját, akiknek azelőtt is szokásuk volt a hittestvérekre féltékenykedni, hogy a szellemi vezetőket megvádolják. (...) Azonnal intézkedni kellett tehát, hogy minden elégedetlenséget szító okot megszüntessenek, és lehetlenné tegyék, hogy mesterkedéseivel az ellenség szakadást idézhessen elő a hívők között. (...)

Így az apostolok összehívták a hívőket. A Szentlélek vezetése mellett a munkaerők helyes megszervezése érdekében egy tervet tártak a gyülekezet elé. – *Apostolok története*, 87–89. old.

Az apostolok vállán nyugodott a munkaterület bővítésének felelősége. Nekik kellett hirdetniük az evangéliumot a távol eső területeken. Példájukból megtanuljuk, hogy Isten szőlőjében nincsenek tétlenek. Szolgáinak szüntelen törekedniük kell bővíteni a munkakörüket. Mindig többet igyekeznek tenni és sohasem kevesebbet. Az Úr munkájának terjednie és szélesednie kell, míg körül nem öleli a világot.

Hittérítő körútjukról visszatérőben Pál és Barnabás meglátogatta a megalapított gyülekezeteket, és férfiakat választott munkatársakul. Isten szolgáinak ma is így kell fáradozniuk, munkatársakat kell kiválasztaniuk, és oktadniuk az erre méltó fiatalokat. Isten segítse megszentelődésünket, hogy példánk nyomán mások is megszentelődhessenek és alkalmassá váljanak arra, hogy lelkeket nyerjenek Krisztusnak. – *Bizonyságtételek*, 7. kötet, 15. old.

Amikor később a világ különböző részein gyülekezetek alakultak a hívő csoportokból, a szervezés tovább tökéletesedett, hogy megmaradjon eljárásukban a rend és az egység. Minden tagot arra intettek, hogy végezze hűségesen a rábízott munkarészt, és használja fel bölcsen a rábízott adományokat. A Szentlélek egyeseket különleges adományokkal ruházott fel és hívott el: „Először apostolokul, másodszer prófétácul, harmadszer tanítócul; azután csodatevő erőket, azután gyógyításnak ajándékait, gyámolókat, kormányokat, nyelvek nemeit” adta (1Kor 12:28). Ezek a különböző munkások azonban egymással egyetértésben munkálkodjanak. – *Apostolok története*, 91. old.

Isten többször utasított, hogy senkit se buzdítsunk a szolgálat mezejére lépni annak félreérthetetlen bizonyítéka nélkül, hogy Ő elhívta volna őket. Az Úr nem akarja alkalmatlanokra bízni nyája terhét. Akiiket az Üdvözítő elhív, komoly keresztény, kipróbált és alkalmasnak bizonyult, megbízható ítélőképeségű embereknek kell lenniük, akik megmerik dorgálni a bűnt szelídség lelkületével, és tudják, miként kell táplálni a nyáját. Isten a szívbe lát, és tudja, kit válasszon. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 209. old.

Május 8., hétfő – A presbiterek

A nagy Pásztornak vannak segédpásztorai, akikre a juhok és bárányok vigyázását bízta. A legfontosabb munkát Krisztus akkor bízta Péterre, amikor az evangélium szolgálatába állította, hogy legeltesse a bárányait. Ez volt az a tevékenység, amelyben Péter a legkevesebb tapasztalattal rendelkezett. Nagyon sok figyelmet, tapintatot, türelmet és kitartást igényelt. (...)

Fontos a kérdés, amit Krisztus intézett Péterhez. Megemlítette a tanítványság és a szolgálat egyetlen feltételét: „Szeretsz-é engemet?” – kérdezte Jézus. Ez fontos tulajdonság. Még ha rendelkezett volna is Péter a többi tulajdonsággal, ha nem szerette volna a Megváltót, nem pásztorolhatta volna hűséggel az Úr nyáját. Az ismeret, a nagylelkűség, az ékesszólás, a hálaérzet és a lelkesedés mind segítséget nyújtó tulajdonságok a nemes munkában, ám ha a szív nem szereti Jézust, a keresztény szolgálattelvő munkája kudarcot vall.

Péter egész életében magával vitte a Galileai-tenger partján kapott jézusi leckét. A Szentlélek segítségével a következőképpen írt a gyülekezeteknek: „A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs és a Krisztus szenvedésének tanúja és a megjelenendő dicsőségnek részese: legeltesse az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömezt; sem nem rút nyereszkeskedésből, hanem jóindulattal; sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak. És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlan koronáját.” (1Pt 5:1–4) – *Lift Him Up*, 223. old.

A nyájtól eltévedt juh a leggyámoltalanabb teremtmény. Meg kell keresni, mert egyedül nem talál vissza. Ilyen az Istentől eltévelyedett lélek is, éppolyan gyámoltalan, mint a juh, és ha az isteni szeretet nem lép közbe a megmentéséért, nem tudja megtalálni a mennyhez vezető utat. Milyen részvétellel, bánkódással, kitartással kellene a segédpásztornak az elveszett lelkek után mennie! Milyen szívesen kellene elviselnie nehézséget, nélkülözést és önmegtagadást!

Szükségünk van pásztorokra, akik a főpásztor vezetése alatt meg akarják keresni az elveszetteket és eltévedteket. Ez azonban testi ké-

nyelmetlenséget és a nyugalom feláldozását jelenti. Megkívánja, hogy gyengéden gondoskodjunk az eltévedtekről, isteni irgalmassággal és türelemmel. Olyan fület kíván, amely részvétellel hallgatja a szívet tépő elbeszéléseket igazságtalanságról, megalázásról, kétségbeesésről és inségről.

Az igazi pásztor megfélemedezik önmagáról. Lemond magáról, hogy Istennel munkálkodjon. Az igehirdetés által és az emberek otthonaiban végzett személyes szolgálata közben megismeri szükségleteiket, bánatukat, próbatételeiket, és együttműködve a nagy Teherhordozóval, osztozik szenvedéseikben, vigasztalja őket szomorúságukban, betölti lelki éhségüket, és szívüket megnyeri az Úrnak. Ebben a munkában menyeyei angyalok segítenek Isten szolgájának, oktatják és megvilágosítják az igazságban, amely üdvösségre vezet. – *Az evangélium szolgálói*, 183–184. old.

Május 9., kedd – Szolgáló vezetés

Jakab és János kérése, hogy ők ülhessenek Krisztus trónjának a jobb és bal oldalán, fellobbantotta a többiek méltatlankodását. Hogy Jakab és János annyira túlbecsülték magukat, hogy kérni merték maguk számára a legmagasabb helyeket, annyira felháborította a többi tíz tanítványt, hogy az egymástól való elidegenedés veszélye fenyegette társaságukat. (...)

Hová kellett Krisztusnak elvinnie ezeket a szegény lelkeket, ahol Sátán nem aratna felettük döntő győzelmet? Miként tudná megmutatni nekik, hogy a tanítványság pusztá hivatása nem tette őket tanítványokká, vagy biztosított nekik helyet az Ő királyságában? Hogy tudná megmutatni nekik, hogy csak a szeretetből fakadó szolgálat és a valódi aláztosság hozza létre az igazi emberi nagyságot? Miként kellett neki lángra lobbantani szívükben a szeretetet, és képessé tenni őket arra, hogy végre felfogják, amit mondani kívánt nekik? (...)

Jézus várt egy ideig, hogy lássa, mit akarnak tenni. Azután Krisztus, az isteni Tanító felkelt az asztaltól. (...) A tanítványok meglepett érdeklődéssel néztek a Mesterre, és csendben várahoztak, hogy meglássák, ami következik. „Azután vizet töltött a medencébe, és kezdte mosni a tanítványok lábát és megtörölni a kendővel, amellyel körül volt kötve.”

(Jn 13:5) Jézusnak ez a tevékenysége megnyitotta a tanítványok szemét. Keserű szégyen és megaláztatás töltötte be a szívüket. Megértették a szavakkal ki nem mondott dorgálást, és teljesen új fényben pillantották meg magukat. – *Jézus élete*, 643–645. old.

Pál mélységesen vágyott arra, hogy az emberek meglássák és felfogják Krisztus alázatosságát. Meg volt győződve arról, hogy ha rá lehetne vezetni őket a menny Fensége által hozott csodálatraméltó áldozat átgondolására, eltűnne az önzés a szívükből. Az apostol hosszan időzik egyik pontnál a másik után, hogy valamennyire felfogjuk, milyen csodálatos, ahogy a Megváltó leereszkedett a bűnösök érdekében. A figyelmet először arra irányítja, hogy Jézus a mennyben Atyja keblén volt. Azután bemutatja Őt, amint félreteszi dicsőségét, és önként kiteszi magát az emberi élet megalázó állapotának, vállalva egy szolga kötelezettségeit, engedelmesen, halálig – és ami a legszégyenletesebb, legfelháborítóbb és leggyötrelmesebb –, a kereszthalálig. Tudunk-e Isten szeretetének csodálatos megnyilatkozására hála és szeretet nélkül és annak a ténynek mélységes átérzése nélkül gondolni, hogy mi nem a magunkéi vagyunk? – *A nagy Orvos lábnyomán*, 501. old.

Mennyei angyalok állnak mindazok mellett, akik társaik megsegítésével szolgálnak Istennek. Maga Krisztus is együttműködik veled. Ő a Megváltó. Ha az Ő irányításával munkálkodsز, nagyszerű eredmények tanúja leszel.

E munkában tanúsított odaadásodon nemcsak mások sorsa, hanem a te örök életed is múlik. Jézus felemeli mindazokat, akik vágyanak a vele való közösségre; akik vágyakoznak eggyé lenni vele, miként Ő is egy az Atyával. Engedi, hogy meglássuk és érezzük mások szenvedéseit, mert meg akar szabadítani az önzéstől. A maga jellemvonásait – könyörületét, kedvességét és szeretetét – akarja kialakítani bennünk. Ha engedjük, hogy szívünkben munkálkodjon, iskolájának tanulóiként készülünk fel a mennyei életre. Ha elutasítjuk, már nem tud minket tanítani, és saját döntésünk alapján örökre elszakadunk tőle. – *Krisztus példázatai*, 388. old.

Május 10., szerda – Az alázat felöltése

Az örömhír szolgálatát a Szentlélek és Isten kegyelmének hiánya teszi annyira erőtlenné, hogy nem képes meggyőzni és megtéríteni. Jézus mennybemenetele után tanítók, törvénytudók, papok, fejedelmek, írástudók és hittudósok hallgatták megdöbbenve a bölcsesség és erő szavait a tanulatlan, egyszerű emberektől. A bölcsek álmélkodtak a szerény tanítványok sikerén, és végül azzal magyarázták, hogy Krisztussal voltak, biztos tőle tanultak. Jellemük és tanításuk keresetlen közvetlensége hasonlított a Megváltó jellemére és tanításaira. Az apostol e szavakkal írja le: „Isten azt választotta ki, ami a világ szemében gyöngye, hogy megszégyenítse az erőseket, s ami a világ előtt közönséges és megvetett, azt választotta ki, a semminek látszókat, hogy akik valaminek látszanak, megsemmisítse, így senki sem dicsekedhet Isten előtt.” (...)

Az Úr keze olykor súlyosan ránehezedik az emberekre, hogy megalázza őket – hogy megfelelő helyzetbe állítsa őket maga előtt. Menynyivel kívánatosabb naponta megalázva tartanunk szívünket Isten előtt!
– *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 378. old.

Sokszor hajlunk arra, hogy a rest szolgát alázatosnak mondjuk. Azonban az igazi alázatosság egészen más. Nem jelent szellemi törpeséget, a törekvés hiányát, gyáva meghunyászkodást, sem pedig a kudarcotól félve a terhek lerázását. Az igazán alázatos ember Isten erejében bízva végrehajtja a menny szándékát.

A Mindenható maga választja ki az emberi eszközöket. Néha egészen egyszerű személyeket a legnagyobb feladatokkal bíz meg, mert hatalmas gyengeség által mutatkozik meg. Nekünk megvan a saját mércénk, és ahhoz mérten jelentjük ki az egyik dolgot nagynak, a másikat pedig kicsinek. Az Úr azonban nem a mi normánkkal mér. Ne gondoljuk, hogy Istennek nagy, ami nekünk nagy; vagy ami nekünk kicsi, neki is az. Nem a mi feladatunk megítélni képességeinket, sem pedig megválasztani munkánkat. Vegyük fel a menny által nekünk szánt terhet! Hordozzuk az Ő nevében, és mindig nála keressünk nyugalmat! A szívvel-lélekkel, vidáman végzett szolgálat dicsőíti Istent. Örül, ha hálásan vállaljuk feladatainkat, és ha boldogan fogadjuk azt a megtiszteltetést, hogy a munkatársai lehetünk. – *Krisztus példázatai*, 363. old.

Aki istenfélelemben jár, az Ő jellemét tanulmányozza, és napról napra egyre jobban fog hasonlítani Krisztushoz. Ám aki úgy dönt, hogy nem akarja megismerni az Urat, kérkedő és gögös lesz.

Nagyon sok embernek olyan a magatartása, amit ő maga előkelő méltóságnak tart. Ám Isten szemében ő csak egy meggondolatlan ember. Nem nézett bele a mennyei tükörbe, és nem vette észre, milyen nevetséges a követelése a szent Isten szemében. Aki a szívbe lát, megveti az önteltséget. Talán épp bizalmi beosztásuk van az egyházban vagy a világban, de míg folyamatosan szégyent hoznak Teremtőjükre azzal, hogy saját személyüket imádják, Isten elleni támadást hajtanak végre. – *Istennel ma*, 40. old.

Május 11., csütörtök – Mint ordító oroszlán

Egy keresztény se felejtse el soha, hogy „nem test és vér ellen van” tusakodásuk, „hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6:12), bár Sátán ezt a tényt el akarja rejteni előlük. Hozzánk is eljutott az ihletett intés a századokon át: „Józanok legyetek, vigyázatok, mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szer-tejár, keresvén, kit elnyeljen.” (1Pt 5:8) „Öltözzétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben.” (Ef 6:11)

Ádám korától kezdve mindmáig nagy ellenségünk sanyargatásra és pusztításra fordítja hatalmát. Most készül az egyház elleni utolsó hadjáratára. Akik Jézust akarják követni, harcba sodródnak ezzel a könnyörte-len ellenséggel. A keresztény minél inkább követi mennyei Példaképét, annál biztosabb, hogy az ördög támadásainak lesz a célpontja. Akik tevékenyen részt vesznek Isten ügyében, akik igyekeznek leleplezni a gonosz csalásait és bemutatni Krisztust az embereknek, mindazok Pállal együtt elmondhatják, hogy az Urat alázatos lélekkel, könnyek és kísértések között szolgálják. – *A nagy küzdelem*, 510. old.

Isten terve, hogy népe a mennyre szegezze a tekintetét, és úgy várja Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicső megjelenését. Míg a világiak

figyelme különféle vállalkozások felé fordul, a mienk figyelje a meny-nyet. Hitünk egyre távolabb és távolabb nyúljon ki a mennyei kincs dícső titkai után. Tereljük magunkra a mennyei szenthelyről áradó fény becses, isteni sugarait, hogy beragyogjanak a szívünkbe, amint Jézus arcán tündökölnék. A gúnyolódók bolondnak tartják az ébren virrasztókat. Azt kérdezzetik: „Hol marad megígért eljövetele? Csalódtatok. Csatlakozzatok hozzánk, akkor felvirágoztok a világi dolgokban. Tegyetek szert haszonra, pénzre, megtiszteltetésre.” De a várakozók az égre tekintenek, és így felelnek: „Mi csak virrasztunk tovább.” Mivel elfordulnak a világi élvezetektől, világi hírnévtől és a gazdagság csalárdságától, ezzel bizonyítják, hogy valóban másra várnak. Virrasztásuk megerősíti őket. Legyőzik magukban a restséget, az önzést, a könnyű élet szeretetét. A szenvedés tüze perzseli őket, ezért hosszúnak tűnik a várakozás. Olykor erőt vesz rajtuk a szomorúság, ekkor meginog a hitük. Mégis újra összeszedik magukat, legyőzik a félelmet és a kétségeket. Égre néző szemmel felelnek ellenségeiknek: „Virrasztunk. Urunk eljövetelét várjuk. Minden bajunk, szenvedésünk és nélkülözésünk közt is túlrad bennünk az öröm.” – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 194. old.

A várakozási idő a végéhez ért. A régóta útra kelt, hazát kereső idegenek és vándorok már majdnem otthon vannak. Úgy érzem, hangosan kell kiáltanom: „Úton vagyunk hazánk felé!” (...) „Annakokáért szerettem, ezeket várván igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben.” (2Pt 3:14) – *Our High Calling*, 367. old.

Május 12., péntek – További tanulmányozásra

Gondolatok a Hegyibeszédről: „Az igazi istentisztelet” című fejezet.